

Κυριακή 8η Αύγουστου 2021

Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου

(Μτθ. 9, 27 – 35).

*«ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων·
κατά τήν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω ὑμῖν» (Μτθ.
9, 29).*

Ἡ πίστη τίθεται καί πάλι σήμερα ὡς ζήτημα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Τήν προηγούμενη Κυριακή εἶδαμε τήν πίστη τῶν συνοδῶν τοῦ παραλύτου, γεμάτη ἀπό ἐμπιστοσύνη, ταπείνωση καί ἀγάπη, νά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θαύματος. Σήμερα βλέπουμε τήν ἀτόφια πίστη τῶν δύο τυφλῶν νά ὑποκινεῖ καί πάλι τή θεϊκή φιλανθρωπία.

Ὁ Χριστός, πρίν χαρίσει τό ὕλικό φῶς, ψάχνει νά βρεῖ τό ἐσωτερικό φῶς. Πρίν χαρίσει τή θεραπεία τοῦ σώματος, ἐξετάζει τήν ὑγεία

τῆς ψυχῆς. Πρίν φανερώσει τή δύναμή Του, φάχνει νά βρεῖ τή διάθεση γιά ἀποδοχή αὐτῆς τῆς δύναμης. Ἔρχεται ὡς θεραπευτής, ὄχι ὡς ὀδοστρωτήρας. Ἔρχεται ὡς ἀπαλή αὔρα, ὄχι ὡς βίαιη θύελλα. Ἔρχεται σάν ἀδελφός καί σάν φίλος, ὄχι σάν δυνάστης καί μονάρχης. Πρίν δώσει, ζητάει. Πρίν χαρίσει, περιμένει. Περιμένει τήν ἀνθρώπινη ἀποδοχή. Ζητάει τήν ἀνθρώπινη συγκατάθεση, πρίν καταθέσει τήν παντοδύναμη ἀγάπη Του.

Οἱ δύο τυφλοί ἔχουν αὐτό τό βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα στήν πίστη τους, τό ὁποῖο γκρεμίζει τό μεσότοιχο τοῦ χωρισμοῦ ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί στό Θεό. Ἔχουν ἀπόλυτη ἐλπίδα, ἔχουν πόθο γιά τόν Κύριο. Ζητοῦν τό ἔλεος. Ζητοῦν τή σωτηρία τους. Ποθοῦν τό Σωτήρα καί γι' αὐτό Τόν κερδίζουν.

Αὐτός ὁ πόθος γιά τό Λυτρωτή εἶναι τό κύριο χαρακτηριστικό τῆς πίστεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού ἐπιθυμοῦν τή σωτηρία τους. Ὁ πόθος γιά τό Χριστό χτίζει μία σχέση μαζί Του

ἀληθινή και ἀδιάσπαστη. Ὁ πιστός, ὅταν ποθεῖ και ζητάει τόν Ἰησοῦ, δέν τό κάνει ἐπειδή θέλει νά τακτοποιήσει μόνο κάποια ἐφήμερα και γήινα θέματα. Ποθεῖ τό Χριστό μόνο και μόνο για νά εἶναι κοντά. Θέλει τό Χριστό ὄχι ὠφελιμιστικά ἀλλά ἀπό ἀγάπη.

Αὐτός ὁ πόθος, αὐτή ἡ ἐπιθυμία και ἡ ἀγάπη για τό Χριστό καθορίζει και τήν ὑπόλοιπη ζωή τοῦ πιστοῦ. Ὁ πόθος για τό Χριστό κάνει τήν πίστη τρόπο ζωῆς. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐννοήσει τήν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ και ζήσει βαθιά μέσα του τό δράμα τῆς ἀποκοπῆς ἀπό τόν Πατέρα, τότε ἐπιθυμεῖ Αὐτόν πού πρόδωσε. Ψάχνει τό δρόμο τῆς μετάνοιας και ἐπιστροφῆς. Ἀδημονεῖ νά ξανακάνει αὐτή τή σχέση ζωντανή. Αὐτή τή σχέση πού ἔσπασε μέ τήν ἁμαρτία, πού βρώμισε μέ τήν ἀμετανοησία, πού πάγωσε μέ τά πάθη και τόν ἐγωισμό. Ὁ πιστός πού ζητάει τό Χριστό διορθώνει τά λάθη του, μετανοεῖ για τά λόγια, τίς σκέψεις και τίς πράξεις, μέ τίς ὁποῖες ἀπομονώθηκε στά σκοτεινά κελιά τοῦ ἐγωισμοῦ. Δημιουργεῖ ἕνα

καινούριο ἦθος. Εἶναι τό εὐαγγελικό ἦθος. Εἶναι ἡ φυσική πορεία κατά τίς ἐσωτερικές προδιαγραφές τῆς φύσεώς του. Αὐτή ἡ πορεία ὀδηγεῖ στή μεγάλη συνάντηση μέ τό Λυτρωτή Ἰησοῦ.

Ὁ πιστός πού ποθεῖ τό Χριστό θέλει νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό κάθε μορφῆς τύφλωση. Οἱ ἁμαρτίες καί τά λάθη βυθίζουν τόν ἄνθρωπο στά σκοτάδια τοῦ κακοῦ. Ἡ μετάνοια ἀνοίγει τά παράθυρα τῆς ψυχῆς, γιά νά φωτιστεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τό φῶς τῆς θεογνωσίας. Ὅλοι μαζί, σάν τούς τυφλούς σήμερα, φωνάζουμε πρὸς τόν Κύριο: «ἐλέησον ἡμᾶς, υἱέ Δαυΐδ». Ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ μᾶς κάνει νά Τόν ψάχνουμε μέσα στό σκοτάδι τῆς ἀπουσίας Του. Μᾶς κάνει νά ξεχνᾶμε καθετί ἄλλο καί νά γαντζωνόμαστε ἀπό τό ὄνομά Του. Μᾶς ὠθεῖ στή λατρεία Του, στήν προσευχή, στή συνειδητή συμμετοχή στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ ζωή τῆς προσευχῆς μᾶς φέρνει ἀπέναντι στό Θεάνθρωπο πρόσωπο μέ πρόσωπο. Ἡ προσευχή χτίζει μία ζωντανή ἐπαφή, μία

ἀληθινή ἔνωση, μία μόνιμη σχέση μέ τό Σωτήρα.

Μέσα ἀπό τόν πόθο γιά τό Χριστό ὁ πιστός ἐπιθυμεῖ νά βιώσει τό ἄγγιγμα τοῦ Θεοῦ. Τό κείμενο σήμερα μᾶς λέγει πώς ὁ Ἰησοῦς «ἤψατο τῶν ὀφθαλῶν αὐτῶν». Ἐκεῖνος ἄγγιξε τά μάτια τῶν τυφλῶν πού Τόν πόθησαν, πού Τόν ζήτησαν, πού Τόν συνάντησαν καί Τόν πίστεψαν. Ἀπλώνει ὁ Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος τά παντοδύναμα χέρια Του καί ἀγγίζει τά τυφλά μάτια τῶν παιδιῶν Του. Αὐτό τό ἄγγιγμα εἶναι ὁ διακαής πόθος καί τό μυστικό αἶτημα κάθε πιστοῦ πού λατρεύει τό Θεό. Τίποτε ἄλλο δέν εἶναι πιό σημαντικό στή ζωή μας παρά νά ἀγγίξει ὁ Κύριος τήν τύφλωσή μας. Νά ἀγγίξει μέ τό βλέμμα, τό χέρι, τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον Του τό πρόσωπό μας. Αὐτό τό ὑπερφυές ἄγγιγμα ἔρχεται μέσα ἀπό τή συμμετοχή μας στό μέγιστο Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Κάθε φορά πού πλησιάζουμε τό Ἁγιοπότηρο, εἰσπράττουμε τό θεϊκό ἄγγιγμα. Ὅταν

κοινωνοῦμε προετοιμασμένοι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται Ἐκεῖνος καί χαϊδεύει μέ τήν παρουσία Του τήν ὕπαρξή μας.

Μακάρι στή ἀγωνία πού βιώνουμε μέσα στίς καθημερινές μας ἀποτυχίες, μακάρι μέσα στήν τύφλωση πού μᾶς βασανίζει ἀπό τίς παρωπίδες τοῦ ἐγωισμοῦ, πού καλύπτουν τήν ὄρασή μας, νά ποθήσουμε μέ πίστη τό Χριστό. Αὐτή ἡ πίστη καί αὐτός ὁ πόθος νά γίνουν μετάνοια καί προσευχή, νά γίνουν πορεία καί συμμετοχή στά μυστήρια, νά γίνουν συνάντηση καί φωτισμός, χαρά ἀληθινή καί ἀτελείωτη ἀπό τώρα καί γιά πάντα. Ἀμήν.